

לחזק את הנפש - להאיר את הנשמה

אור השבת

"גול על השם דרךך - ובטח עליי - והוא יעשה" (תהלים 124)

מוקדש לע"נ מור אבי רבי משה אלפסי בן עישה ז"ל

מייל המערכת

(לתגובות, הערות, הארות וסיפורים):

alon7148454@gmail.com

■ ■ ■

פלאפון: 052-7148454

■ ■ ■

פקס: 08-9941870

הניסים של שאגת הארי

"גזל על השם דרךך - ובטח עלי - והיא יעשה" (תהלים לו, ה)

מוקדש לע"נ מור אבי רבי משה אלפסי בן עישה ז"ל

מייל המערכת

(לתגובות, הערות, הארות וסיפורים):

alon7148454@gmail.com

פלאפון: 052-7148454

פקס: 08-9941870

ניתן לשלוח סיפורי השנחה וישועה לפרסום בעלון - בדוא"ל: alon7148454@gmail.com כמו כן ניתן ליצור קשר טלפוני או בפקס (הכתובים למעלה). בברכת - "ואספר מעשי י-ה"

מידות טובות לשולחן השבת

משולחנם של גדולי ישראל

שעת מלחמה

למה לי להסתתר בבית

אדרבה הרי צריך להתאזר בביטחון

סיפר הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל, שפעם בימי מלחמה כאשר התנהלו קרבות של ממש באזורו של הסבא מנובהרדוק זצ"ל, הבחין אחד מתלמידיו שהסבא מסתובב בחצרו ללא כל מחסה. מיד מיהר וקרא אליו: "רבי איך אפשר עכשיו להתהלך בחוץ ללא כל מחסה?".

השיב לו רבי יוזל: "אילו בבית היה יותר בטחון מאשר בחוץ, הייתי יושב בבית. אבל בהפצצה כזאת אין נפקא מינה בין הבית לחצר, ואם כך למה לי להסתתר בבית, אדרבה הרי צריך להתאזר בביטחון. (ע"פ שאל אביך ויגדך ח"א עמוד קפ"ה)

על ידי העמידה בנסיגות מתעלה האדם מאוד

חז"ל אומרים על רבי עקיבא, שכשהוציאוהו להריגה אמר כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה (דברים ו', ה) "בכל נפשך" - אפילו נוטל את נשמתך. אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו.

ואמנם יפלא הדבר - תמה הגה"צ רבי ירוחם ליוואוויץ זצ"ל - למה זה נצטער רבי עקיבא כל ימיו וחיכה שיהיה ממש נהרג על קידוש ה'?

אולם ביאר זאת רבי ירוחם זצ"ל על דרך משל כך: הנה דבר ידוע הוא בעולם שאנשי הצבא, המה המביאים תמיד למלחמות והם הם האשמים תמיד בכל המלחמות, וכשעובר עליהם שנים רבות ללא מלחמה לא ינחמו ולא ישקטו. ולכאורה הלא היה צריך להיות להיפך, שהם יהיו המתנגדים למלחמה שהרי הם הסובלים ביותר במלחמה?

והתירוץ על זה הוא: שבשעת שלום אין מקום לפנייהם להתעלות ממעלה אחת אל מעלה יותר גבוהה, בשעת שלום כולם עומדים על מצב אחד. אבל בשעת מלחמה ברגע אחד יכול גם איש צבא פשוט - להיעשות לקצין ולפקיד.

מלחמה מסוגלת להעלות את החיל ממעלה אל מעלה, וזה אשר אמר רבי עקיבא: "כל ימי הייתי מצטער" - כי בחיים פשוטים ונורמליים אין מקום כלל לעלות מעלה, אבל במצב של מסירות נפש וניסיונות כאן הוא המקום להתעלות.

צידה לדרך

במהלך המלחמה ראינו טיל שנפל במקלט - ואירע אסון גדול רח"ל, ואילו טיל שנפל באמצע כביש סואן ללא יכולת מיגון - כמעט ולא היו נפגעים.

נמצאנו למדים: חייו של אדם אינם תלויים בהתגוננות (שע"פ השתדלות מחוייבת), אלא על פי החלטת הבורא!

מבט לחיים

הנח הגדול שיש בך

האגדה מספרת על איכר שמצא ביצה גדולה ונדירה בלב אחת היערות, שהיה מלאים בעצים ירוקים בלב אחת ממדינות ארצות הברית. האיכר החליט לקחת אותה איתו לביתו, והניח אותה בלול התרנגולות שלו, והמתין. ימים ספורים לאחר מכן, בקע מהביצה גוזל גדול ומוזר. הגוזל לא היה דומה לאף אפרוח אחר - מקורו היה עבה ומעוקל, כנפיו היו גדולות ורחבות, ומבטו חודר וזעום.

הגוזל גדל בתוך להקת התרנגולות. הוא למד ללכת כמוהן, לנקר בגרגירים על הקרקע, ולקרר בהתרגשות סביב שאריות מזון. מעולם לא עלה בדעתו שהוא שונה. עבורו, כל חייו היו נמצאים בתוך התחום של הלול, והיעד הכי רחוק שאליה שאף להגיע היה ראש הגדר של החצר.

יום אחד, חלפה מעל החצר ציפור ענקית, מרהיבה בעלת כנפיים גדולות. העיט הצעיר הרים את ראשו, עצר את הניקור, וצפה בה בהשתאות. "מי זו?" שאל את התרנגולת שלידי. "זו השולטת של השמיים", ענתה התרנגולת בזלזול. "אל תחלום על זה אפילו. אנחנו תרנגולות, והמקום שלנו הוא פה, על הקרקע", המשיכה לומר לו.

העיט הוריד את ראשו וחזר לנקר את הגרגירים בקרקע, וחי את שארית ימיו כתרנגול. הוא מת מבלי לדעת לעולם שהוא נולד עם הכנפיים ועם היכולות לכבוש את הפסגות הגבוהות ביותר. בדיוק כמו הציפור שהיה מעליו, שהוא השתייך לאותה המשפחה!

הטעות הגדולה ביותר שלנו היא הלך החיים שאנחנו בוחרים לעצמנו חדשים לבקרים. אנשים מנווטים את עצמם על פי התוצאות של פעולות העבר, ועל פי המצפן של חשש מהעתיד. "האם אצליח או לא אצליח", זה הספק שעומד בפני כל אחד לפני שהוא ממשיך צעד או שתיים בחייו. שבורא עולם מוריד את האדם לעולם, הוא טומן בו כוחות מופלאים וייחודיים איתם הוא יכול לכבוש כל יעד אשר הוא יציב לעצמו. לאדם יש כוח אלוהי עצום הטמון בשלושת מילות הקסם הבאות: "חלק אלו-ק ממעל". אם האדם הוא ייצור שהוא חלק ממה שהו גדול ואדיר, חלק מבורא עולם כבבודו ובעצמו אזי הכוחות שטמונים בו הם בהחלט גדולים לאין שיעור.

בפרשתנו (ויקהל), מתארת התורה את עשיית המשכן. התורה מספרת לנו, שבורא עולם נתן חכמה מיוחדת לבצלאל בן אורי ולאליאב בן אחיסמך, "לחשוב מחשבות", ולהיות בעלי כישרון לעשות את מלאכות המשכן. אך התורה ממשיכה ומספרת לנו שהם לא היו לבד. בפסוקים הראשונים של פרק ל"ו, מוזכרים בצלאל ואהליאב, ובנוסף: "וכל איש חכם לב אשר נתן השם חכמה ותבונה בהמה". השאלה המתבקשת כעת היא: כיצד זוכים למעלה כזו של "איש חכם לב"? איך נוכל לזכות גם אנחנו שהשם יתן לנו "חכמה ותבונה"?

הפסוק שמגיע לאחר מכן, מבאר לנו את הדברים ומסביר - שמדובר על "כל אשר נשאו לבו", כלומר כל מי שבאמת רצה לעשות זאת מכל הלב, זכה לכך.

מכאן ניתן להבין את העוצמה הענקית שטמון בכוח הרצון שלנו. כאשר אדם רוצה לקדם את עצמו, ולעשות דברים גדולים ועצומים מכל הלב, מספיק שאדם ירצה את זה מכל הלב, ואז יבוא בורא עולם וידאג לכל השאר; הוא ימלא אותו ברוח חכמה ותבונה, כך שיעלה ויצליח.

קוראים יקרים! ולא צריך כישרון מיוחד, או תנאים מסוימים. הדבר היחיד שצריך הוא: לרצות את זה באמת ומכל הלב. וכמו שכבר ידוע לכולנו: שאין דבר העומד בפני הרצון. ואכן, יש רגעים שקשה עד מאוד להאמין בזה, כי המציאות מראה לנו שישנם דברים שאנחנו מאוד רוצים, ובכל זאת לא מצליחים להשיג.

אבל האמת היא, שאנחנו יכולים להשיג כמעט כל דבר אם באמת נרצה. לכן העבודה הפנימית שעלינו לעשות עם עצמנו - לחזק את הרצון הפנימי שלנו. להפסיק לא לרצות דברים רק כי זה נראה קשה או מסובך, ולהפסיק לגמרי ממסקנות מיותרות שאותם אנחנו סוחבים לאחר כישרון צורב. ונחזיר לעצמנו שמנוע העשייה שלנו, והמנוע של הכוחות שלנו תלויים אך ורק ברצון שלנו. אם נרצה - נצליח.

ומהיכן יגיעו הכוחות? ובכן! אל תדאג לבורא עולם. הוא כבר יעורר בכם את הכוחות בכדי לכבוש כל יעד בדרך שלכם. רק תתנו לו לראות שאתם מאמינים שהוא טמן בכם כוחות, ושאתם באמת מסוגלים להצליח עם אותם כוחות. אתם מלאים בכוחות אדירים ועצומים שאין לכל אדם בעולם. יהודי יש לו כוחות של קדושה ושייכות לחלק האלוהי שבו, חלק שאין לו סוף.

הניסים של "שאגת הארי"

לימוד התורה שבלם את פגיעת הריסיים ביושבי הבית בבני ברק, וכוס הזכוכית שנפלה והצילה מפגיעה ישירה בעיר בית שמש | ניסים עצומים מתוך מטחי השיגורים הבלתי-פוסקים | מבחן האמונה

לאמונות הטפילות שאומרות "כוחי ועוצם ידי" - זה אני! אני כאן! אומר הזוהר הקדוש (וארא): "כל בני העולם צריכים לשים ביטחונם בקדוש ברוך הוא, וכל מי ששם בטחונו ותוקפו בקדוש ברוך הוא כראוי - לא יכולים להזיק לו אף אחד מבני העולם, שכך אמר דוד המלך בתהלים (כ"ה, ב'): "אלהי בך בטחתי אל אבושה אל יעלצו אויבי לי".

והנה לנו סיפור מרגש ומצמרר על הצלה בעיר התורה - בני ברק.

היה זה ביום ראשון בשבוע שעבר. אזעקה עולה ויורדת נשמעה בעיר התורה בני ברק. כלל השכנים ירדו למקלט כדי להתגונן מירי הטילים, וגם מכרינו אברהם, בעל הסיפור שסיפר לנו את הסיפור, ירד אף הוא.

דקות ארוכות של שקט ומתח. הילדים ישבו לקראת תהילים, והתינוקות מביטות בעיניים בוחנות את הזרם שנגלים לנגד עיניים בתוך המקלט הקטן.

כשהסכנה חלפה אברהם עלה לביתו שבקומה רביעית. הוא חזר לארגן את משלוחי המנות יחד עם בני ביתו לקראת פורים.

החלון של הסלון היה פתוח לרווחה לנגד עיניו. ולפתע הוא מבחין במחזה מבהיל - לא פחות.

בקומה הרביעית בבניין ממול עשן החל להתיימר. שברי קירות מתפוררים החלו להתגלש כלפי מטה.

ורח של זירת קרב דגדג את פתח אפו. הוא הבין שקרה שם משהו. אולי טיל, אולי רסיס. את זה הוא לא ידע להגדיר, עד שהחליט במחשבה של רגע לתפוס את שתי הרגליים ולרוץ לעבר הבית בקומה הרביעית בבניין ממול.

הוא עלה במהירות תוך כדי שהוא מזעיק כוחות הצלה. ושהוא נכנס לבית הוא ראה מחזה מרגש במיוחד.

אב המשפחה שהיה בן קרוב לשבעים יושב בראש השולחן, כשהוא לומד עם כל המרץ יחד עם נכדו שישב לידו. בסלון הבית עוד מספר ילדים קטנים ואשתו, הסבתא של אותם ילדים. ראש המשפחה כולו היה מלא אבק, ופינת האוכל אף היא התמלאה בחתיכות של טיח, ובאבק בצבע לבן.

קירות הסלון ברובם התפוררו, וגם דלתות הבית התעקמו אף הם. זירה זו אילולא האנשים החיים שהיו שם, הייתה נראית לעין המביט כזירת אסון רבת נפגעים, היל"ת.

אברהם מיד הבין את הסיטואציה. הוא הבין שהוא נקלע לנס שלא מתרחש כל יום. וניגש במהירות

"מה לדעתכם - המחלה שכל העולם סובל ממנה?", שאל המשגיח הרב שלמה וולבה זצ"ל את תלמידיו. התלמידים ניסו להשיב מגוון תשובות, אך המשגיח ביטל את כולם בהנף יד.

"פחדים. זו המחלה. אין אדם שלא מפחד. ובעיקר פחד ממלחמות", השיב המשגיח, והמשיך לומר: "מי שרוצה לא לפחד - שישמח. שאדם שמח, הפחד לא שולט עליו אלא הוא שולט על הפחד".

שעם ישראל יצאו ממצרים, והגיעו לקראת הים הם פחדו פחד מוות מפרעה וחייליו שיבואו להתנקם בהם. וכאן נשאלת השאלה: הרי בורא עולם לא עזב אותם לרגע, הוא עשה להם ניסים ונפלאות, הוא עשה להם דברים שעיני לא ראתה עד עתה, והפחד שלהם כרגע זה מפרעה? וכי הם לא סמכו על כוחו של בורא עולם שימשיך לתת להם את הניסים והישועות שהוא הוריד להם עד אותו זמן?

אלא התשובה היא, עם ישראל יוצאים ממצרים אל עבר הלא נודע. עד עתה הם היו עבדים אצל המצרים, כי הם ידעו מה קורה. אבל שהם יצאו משם, הם צעדו החוצה - שבקרוב מתהפכת המחשבה: מה מצפה לנו? וזה הפחד מהלא נודע. לאן נלך? מה יהיה?

ואז עם ישראל עברו את הים. התורה מגלה לנו: "לך ענו שירה

בשמחה רבה", לאחר שהם היו בשמחה ושרו לכבודו של בורא עולם, או אז קראו "השם ימלוך לעולם ועד" - אז כבר הפחד לא שלט בהם, אלא הם החזירו את השליטה על הפחד על ידי שאמרו לעצמם: "השם ימלוך לעולם ועד". השולט היחיד בעולם הזה הוא בורא עולם, ברצותו יזיקו לנו וברצותו לא יתקרבו אלינו.

והאמונה הזו, צריכה ללוות אותנו בימים המאתגרים הללו של מלחמת "שאגת הארי". יש פחד שמבעבע בפנים כל אחד אחרי המראות מנפילות הטילים - אולי זה יקרה גם לי? אולי יקרה לי משהו רע מהמלחמה הזאת? היה לא תהיה.

אין אחד שלא נפגש עם הפחד הזה. מי יותר מי פחות. אבל התשובה הנצחת שצריך להשיב בצורה חד משמעית: "השם ימלוך לעולם ועד", הכל זה הצגה ומשחק, מי שלוחץ על הכפתורים, מי שמפעיל את האזעקה - בורא עולם בכבודו ובעצמו. וגם לאחר שהוא לוחץ על הכפתורים ומפעיל את מה שהוא מפעיל - יש לו מסר לומר לך: בני אהובי! אתה רוצה להנצל מהמלחמה הזו? רק תאמין בי! בבקשה ממך, אל תיפול שבי

מספיק רק לראות את הבית ההרוס ואת הקירות שהתפוררו כדי להבין את נס הפורים העצום שאירע באותו בית

פירת שיבה

העצמה אישית
לכן הישיבה
שאת הרה"ג ברוך חורש שלימדנו

קושי זה טוב!

אם היו מציעים לאדם: או שתהיה שבוי בעזה או שתלון לילה אחד במדבר. החמור והתרנגול שלך ימותו, הנר שלך יכבה, ואתה תישאר לבד בחושך. לילה אחד בלבד.. הרי אין כאן שאלה בכלל...

זה מה שאומר המהר"ל על סיפורו הידוע של רבי עקיבא במסכת ברכות (ט' עמוד ב') רבי עקיבא יצא לדרך עם חמור, תרנגול ונר. לעת ערב נכנס לתוך העיר כדי ללון בה, אבל אף אחד לא רצה לתת לו מקום לישון, ורבי עקיבא הלך לישון במדבר. הגיע אריה ואכל את החמור. כלב אכל את התרנגול. הרוח כיבתה את הנר. ועל כל דבר דובר אמר רבי עקיבא: כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד. מה שהקב"ה עושה, לטובה הוא עושה.

באותו לילה הגיעו לעיר שודדים, ולקחו לשבי את כל בני העיר. אמר רבי עקיבא לתלמידיו: עכשיו אתם רואים שכל מה שה' עושה, לטובה הוא עושה, כי כל מה שהיה נראה לנו כקושי, זה עצמו הציל אותנו מהשבי. וכך אמר המהר"ל (נתיבות עולם, נתיב אהבת השם ונתיב הבטחון):

לפעמים נגזר על האדם קושי גדול ונורא, אבל אבינו אב הרחמן רוצה להוריד את זה מהאדם, ולכן מביא עליו קושי מעין הקושי שנגזר עליו. אם האדם מאמין שמאת ה' היתה זאת, ולטובת עושה זאת ה', אזי הוא פודה את עצמו מהצרה הגדולה.

ובכך הוא מסביר את סיפורו של רבי עקיבא: אדם שבוי, אין לו גוף, לא נפש, ולא שכל. והנה על רבי עקיבא נגזר להיות בשבי, והקב"ה רצה להצילו, לכן הוא הביא לו צער אחר, דומה, שיפדה אותו מהשבי יחד עם כל בני העיר ההיא, רחמנא ליצלן, מה עשה הקב"ה ברוב רחמיו? המית את חמורו, ובמיתת החמור שהוא דבר חומרי - נפדה גופו של ר"ע. התרנגול שנהרג - פדה את הנפש של רבי עקיבא, כי תרנגול יש לו יותר נפש משאר בעלי חיים, כמו שאומרים 'הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה. הנר נכבה, וזה פדה את הצער שנגזר על ר"ע העדר השכל בשבי, כי השכל אור לאדם, כנאמר "נר מצוה ותורה אור". והיינו כי על ידי שנלקחו מר"ע החמור, התרנגול והנר, נפדה רבי עקיבא משבי.

אך זה היה בתנאי שיאמין שזה מהקב"ה, וה' יתברך עושה את זה לטובתו, ואז הוא חוסך מעצמו דברים קשים בהרבה, ומתפח את אותו הקושי לאור ולטובה, ובלשון המהר"ל: "ולכך יהא אדם גייל לומר כל מה דעביד רחמנא לטב עביד, כי כאשר יאמר על הדבר שנראה רע שהוא בוטח בו יתברך שהוא לטובה, אז ייתן ה' יתברך אותו רע לטובה".

והיינו כי יש לנו אפשרות להמיר יסורים גדולים בקטנים, להחליף קושי עצום וממושך באי נוחות לזמן קצר, וזאת אם בזמן הניסיון נשכיל להאמין, לחשוב ולומר: 'כל מה שה' עושה - לטובה הוא עושה'.

ובזה ביאר רבי יוסף חיים בעל "הבן איש חי" בספרו בן יהודע (שם) את דברי הגמ' שם שאחרי כל מה שקרה עם השודדים מובא שרבי עקיבא אמר לתלמידיו: "לאו אמרי לכו כל מה שעושה הקב"ה הכל לטובה" והיינו שהדגיש להם שאם הוא לא היה אומר זאת בשעת מעשה אז לא היה זוכה לנס ההצלה הגדול הזה.

וכן כתב אחד מגדולי הראשונים, רבינו יונה בספרו שערי תשובה (שער ד'): "ואם תמצא את החוטא תלאה, ותקרה אותו צרה, ויצדיק עליו את הדין, יהיה לו זה למגן מן הייסורים הרבים הראויים לבא עליו, כמו שנאמר בתהילים (ע"ג, י"א) "כי חמות אדם תודך - שארית חמות תחגור" והיינו כי כשיקרה צער לאדם והוא יודה לך, "שארית חמות" - שהיו עומדות להגיע אל האדם תחגור ותעכב אותם ולא תביאם עליו".

<< מתוך ספרו החדש של כתב המדור. הדברים היו למראה עיני גדולי ישראל שליט"א ועודדו את פרסומם >>

הניסים של "שאגת הארי"

> המשך מעמוד קודם

לאב המשפחה לשאול מה אירע בדקות הללו. "קבלנו את ההתראה בטלפון, אך המתנו לשמוע את האזעקה. אבל כנראה השירים החזקים שהפעלנו דרך הרמקולים גברו על קולות האזעקה מבחוץ, ולא שמענו כלום. לפתע היה בום, וזה מה שקרה", סיפר אב המשפחה לאברהם.

הטיל שפגע להם בבית היה חלק מהטיל המתפצל שנשלח לערי המרכז וגוש דן. כוח ההרס שלו הוא אדיר ורב. מספיק רק לראות את הבית ההרוס ואת הקירות שהתפוררו כדי להבין את נס הפורים העצום שאירע באותו בית.

כוחות ההצלה שנכנסו לדירה כמעט והכריזו על אירוע רב נפגעים, אבל מיד הם עצרו כי הבינו שבני הבית נמצאים כולם בשלום ובבטחה. שעה אחת לא נפגעה.

וזה לא היה מקרה. באותה שעה ישב הסבא יחד עם הנכד ועסקו בלימוד מסכת מגילה. מדהים לשמוע את הסיפור הזה, בתובנה המיוחדת הזו, שלמוד התורה הוא בעצם שמר על יושבי הבית בצורה הרמטית. לא היה אף רסיס שחטא למטרה ופגע באחד מיושבי הבית.

זה אחד מניסי המלחמה הבולטים ביותר שהתרחשו בימים הראשונים - ויש בו כדי לחזק בנו את האמונה הזו עד כמה שכוח התורה הוא עצום ורב לאין שיעור.

סיפור נוסף מצמרר ומרגש, שאירע בעיר בית שמש. בסמיכות לאזור מוכה האסון, שם נהרגו תשעה הי"ד, ועוד עשרות רבות נפצעו בדרגות פציעה שונות.

הסיפור נשלח למערכת העלון וכך תוכנו.

"שלום וברכה שמי ראובן כץ. השם שלי לא בדוי, ואני בטוח שחלק מהאנשים יכירו אותי. אני מתגורר בבית שמש. בוודאי שמעתם על נפילת הטיל בבית הכנסת שגרם לאסון נורא.

"רצייתי להביא לכם את נקודת המבט שלי, שלמרות האסון הקשה שאירע שם, בהחלט שיד השם היא זו שניהלה את כל האירוע כולו. והכל נכתב בתסריט של מי שלא צריך להיות שם - פשוט לא יהיה שם ולא משנה מה יהיה.

"כשהתחילה האזעקה ירדתי במהירות לעבר המקלט. ביד שלי החזקתי כוס זכוכית מלאה בשתייה וכן ירדתי לכיוון המקלט המרכזי שהיה מתחת לבית הכנסת. כשהגעתי לקומה שניה, הכוס זכוכית נשמטה מידי ונפלה על המדרגות. זכוכיות התפזרו לכל עבר. הבחנתי בחתיכות

קטנות וגדולות של זכוכיות שמילאו את כל האזור כולו. לא ידעתי מה לעשות באותם רגעים. האם להמשיך ולרוץ למקלט, או שמא לעצור רגע לאסוף את הזכוכיות שחלילה לא יפצע מישהו במהלך הירידה למקלט, או בחזרה ממנו.

"הבנתי שאני צריך לעשות משהו. לא התלבטתי הרבה ומיד רצתי בחזרה לבית להביא מטאטא וכף אשפה. וכך מצאתי את עצמי, בלי הסבר מיוחד, תוך כדי צלילי האזעקות העולות והיורדות - אוסף את הזכוכיות שהתפזרו במדרגות.

"כשסיימתי את העבודה החזרתי את הכלים בחזרה הבייתה. ואז פיצוץ עז הרעיד את כל הבית וגם אותי. לא הבנתי מה קורה, ומהיכן הפיצוץ הזה הגיע. ההרגשה הייתה - שזה נפל ממש פה. קרוב. אם לא על הבנין שלנו.

"מיהרתי לרדת לבדוק מה שקרה, ואז נחשפתי לראשונה למחזה המפחיד שאירע בבית כנסת ובמקלט שתכננתי להיות שם אך דקות ספורות קודם לכן.

"מיד הבנתי מדוע הייתי צריך לרדת עם כוס זכוכית למקלט, ולמה שהיא תיפול מהידיים שלי ותשבר לרסיסים, וגם הבנתי את ההחלטה שהצילה לי את החיים שעצרת לרגע כדי לאסוף את השברים מהרצפה, שחלילה מישהו לא ינזק מהם.

"אני בטוח שאת החיים שלי - קיבלתי במתנה, רק אני יודע בגלל מה קיבלתי את המתנה הזו. האם בזכות כיבוד ההורים שאני מקפיד בו, או בזכות הצדקה שאני מפזר לרוב.

"בכל אופן, אני יודע דבר אחד. אני יודע שבורא עולם יודע לכוון בדיוק מופלא: מי לא צריך להיות במקום הפגיעה, ומי צריך להנצל מאותם טילים. ולא משנה מה יהיו הפעולות של האדם בסוף בורא עולם מגיע עם עיכוב קטן, ובזה הוא בעצם הציל את החיים שלך", נחתם הסיפור המרגש שעתה אנחנו מפרסמים לראשונה. (הפרטים שמורים במערכת)

קוראים יקרים, החידור לעצמכם בכל העוצמות את האמונה הזו: לכל טיל יש כתובת - ולכל אדם יש תוכנית מסודרת. אין דבר כזה 'במקרה', אין דבר כזה 'סתם'.

הכל מתוכנן לפרטי פרטים, ומשך עלינו בתור יהודים מאמינים - להאמין בכל הלב ולדעת שבורא עולם איתנו דווקא בתוך צלילי האזעקות ותוך רעמי המלחמה.

"הבוטח בהשם - חסד יסובבנו!"

נחשפתי לראשונה למחזה המפחיד שאירע במקלטי שתכננתי להיות שם אך דקות ספורות קודם לכן

האמנתי

חיים של שמחה וסיפוק בדרך אמונה וביטחון בקב"ה

התשובה לחרדה

חושך גדול נעלם על ידי אור של נר קטן אחד | בזמן שבפנים מתחוללים פחדים וחששות, מה שאתם צריכים זה למצוא את אותו האור!

מי מאיתנו לא מכיר את התקופות הללו שהיינו ילדים והפחד שתימך היה מנקר בנו היה - הפחד מן החושך. מספרים על עיירה מרוחקת שבכל יום ששקעה השמש אנשים היו מפחדים לצאת מהבתים. מהסיבה שבאותה שעה חושך ואפילה גדולה הייתה יורדת לעיר. לא היה ניתן לראות מאומה. הזמנים הללו, היו מביאים לתוצאה של רחובות ריקים מאנשים.

עד שהגיע זמן חכם מבחוץ והביא עימו כלי אחד שפתר את כל הפחד ששרר אצל יושבי אותה העיירה. נר קטן. שהוא הדליק את הנר הקטן, והראה לתושבים, שהחושך זה דבר שאפשר לסלק אותו על ידי אור, הרי שגם הפחד לצאת לרחובות נעלם כלא היה. ואנשים מצאו את הפתרונות שלהם כיצד להסתובב בכל שעה שהם יחפצו ברחובות העיר.

אותו דבר אצל האדם. שיש דבר שיורד על האדם, וגורם לו לחושך - לרגעים שקשה לו לראות מה קורה מסביבו והכל מבולבל, הוא נסגר אל תוך עצמו. הוא מחליט לנעול את עצמו אל מול העוצמה של הדבר שהוא חושש ממנו. יש לו קושי להתקדם הלאה, לעשות פעולות, ליצור דברים חדשים ובעיקר למצוא את הפוטנציאל שיש בתוכו.

לכולם יש בפנים את הנקודות של 'החושך' הללו, הפחדים, שמשפיעים על היכולות שלהם להתנהל בחיי היום-יום. ולא במקרה השורות נבחרו להיכתב דווקא בשבוע זה. אנו מצויים בימים של אי ודאות. של אזעקות ויירוטים, נפילות ונפגעים - והלב בפנים מתכווץ הוא רואה את אותם דברים ורוצה רק דבר אחד: להיירגע. להיות שליו. להיות בטוח. לדעת שהעניין - כמה שהוא לוט בערפל, וכמה שאיננו יודעים מה ילד יום - יביא בכנפיו רק דברים טובים וחיים שמחים ומאושרים.

פחד שקיים אצל האדם לא חייב להיות דווקא מהמלחמה. אלא יש מגוון שלם של פחדים, קשת רחבה עד מאוד, של מאות ואלפי פחדים קטנים שמתרוצצים בראש. פחד מפרנסה, פחד ממחלות, פחד לא מוסבר ועוד פחדים וחרדות שלפעמים מודעים, ולעיתים לא.

הנקודה אצל האדם היא: להדליק את הנר הקטן שנמצא אצלו. להאיר עם האור הקטן הזה ולסלק את הפחד שכמו חושך מסתיר לנו לראות את המציאות בצורה נכונה ובריאה. לכולנו יש את הנר הזה בפנים. הנר הזה הוא המנגנון הפנימי והניסי שבבורא עולם טבע בכולנו, והוא היכולת לשנות את ההסתכלות שלנו והיכולת להביא לשינוי של ההרגשות שלנו בצורה נפלאה ומיוחדת. כמו שאור מסלק חושך, כך הבינה והדעת - יכולה לסלק מאיתנו בכוח האמונה והבטחון את הפחדים והחרדות שמגיעות לאדם לעיתים תכופות.

נפתח את הדברים עם נקודה אחת. וזו השאלה שאתם צריכים לשאול את עצמכם: שמעתם אזעקה וירדתם למקלט. מה הסיבה האמיתית לשמה ירדתם למטה: האם הפחד מנפילת הטיל היל"ת, או זה מגיע מהסיבה של ההשתללות שלכם - "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"?

את המדד הזה רק אתם יכולים להשיב לעצמכם ברגע האמת. אם ירדתם למקלט והמצב רוח שלכם רגוע - אתם על דרך המלך. אבל אם ירדתם למקלט ועדיין הפחד מנקר כמו מסרב לעזוב, שם כבר צריך לעצור רגע ולהחזיר את הנקודה הבאה לראש: "אין שום דבר בעולם שיכול לפגוע בי, אילולא הוראתו הישירה של בורא עולם. נקודה. גם לא טיל, גם לא יירוט!". הקב"ה מבטיח שמי שיבטח בו יראה ניסים. "כי הוא יצילך מפח יקושי", "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירע רע - כי אתה עמדי" - הכוח של האמונה בבורא עולם מועילה לשינוי דברים עיקריים שישעו לך להרגיע את הפחדים:

האחד: לא יפגע בך טיל - כי אתה בטוח בבורא עולם! השני: אין ממה לפחד - בורא עולם שומר עליך-הוא איתך בכל רגע ובכל מקום! קחו לכם את שני הנקודות הללו, והחזירו אותם עמוק עמוק אל תוך מהלך חייכם. עד שבאופן אוטומט הוא יעמוד כתשובה ניצחת לכל פחד או חרדה שתצוץ במהלך החיים, ולא דווקא בתקופת מלחמה. בהמשך א"ה, נחייב עוד בפרטים הללו.

אנו מחתימים לסיפור שלכם, שיחזק את עם ישראל! בדוא"ר: alon7148454@gmail.com

יש לכם שאלה? אל תהססו לפנות

לתגובות ולשאלות בדוא"ר: alon089945291@gmail.com

שאגת הארי: מבחן האמונה!

הסגולה הבדוקה של מרן הגר"ח מוואלז'ין זצ"ל, והמסקנה המחזקת והמהדהדת העולה מתוך דבריו

אומר מרן הגר"ח מוואלז'ין (בספרו נפש החיים שער ג' פרק י"ג) סגולה עוצמתית לזכות לישועות וניסים מעל דרך הטבע: "ענין גדול וסגולה נפלאה, להסיר ולבטל מעליו כל הדינים. ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו ולא יעשו שום רושם כלל כשהאדם קובע בלבו, לאמר: הלא ה' הוא האלוקים האמיתי - אין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם, וכל העולמות כלל. והכל מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו, ומבטל בלבו בטול גמור, ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם. ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו, רק לאדון יחיד ברוך הוא כן יספיק הוא יתברך בידו, שממילא יבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות שבעולם, שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל".

שאלת הבנה חזקה עולה מתוך דבריו העצומים של מרן הגר"ח זצ"ל: מה כוונת הנוסח שהוא כותב "קובע בליבו"? למה דווקא בנוסח זה השתמש בכדי שאדם יכניס מחשבה בליבו, היה לו לומר, לכאורה, "וגיד בליבו", "יחשוב בליבו" וכן על זה הדרך, ומה עומד מאחורי הלשון "קובע"?

כדי להבין את הדברים, נאמר שההתנהלות היום-יומית של האדם, היא על פי האמונות הקבועות שטבועות בו. אדם עושה פעולה בשבריר שניה, והוא חושב שהיא תוצאה של מחשבה רגעית, אבל אין זה נכון. מהסיבה שהפעולות של האדם נולדות בעקבות מחשבות קבועות אשר הוא קבע אותם במשך השנים בהלך המחשבות שלו.

שאדם שומע אזעקה, שומע פיצוץ עז - טבעי שהוא יחשוב אבל השאלה היא מה התגובה שלו. האם התגובה שלו תהיה מחושבת, רגועה ומלאת אמונה ובטחון בבורא עולם? או שמא התגובה שלו תהיה אחרת לגמרי, יותר קרובה ללחץ, ולפחד משתק שישתלט על כל גופו?

התגובה שתופעל אצל האדם, היא בהתאם למחשבה שהוא קבע בליבו. אם אדם יתמיד לקבוע שבשעת סכנה, כגון טילים, הוא מתנהל בצורה של יהודי מאמין, שזה אומר לעשות את ההשתדלות המוטלת עליו וללכת למרחב מוגן. בצורה רגועה, בצורה שלווה, בצורה של אמונה - שהכל נעשה מידידו של בורא עולם. ושאלו סמוכים ובטוחים ברחמיו הרבים שישמור ויגן עלינו.

וזה בעצם הסוד שאומר לנו מרן הגר"ח זצ"ל בסגולתו האדירה והעוצמתית. האמונה הקבועה הזאת שבורא עולם הוא זה שדואג ומנהל את העניינים בצורה הטובה ביותר, ומתוך כך להאמין שלא יאונה לאדם שום דבר רע כי הכל מידידו של בורא עולם - צריכה להיות בב' דרכים: 1. מלשון "קובע" - להתמיד באמונה הזו גם שהמצב רגוע. 2. מלשון "קביעה" - גם שיש מחשבות רות שעולות ומנסות לתעתע באדם לאמר: איך אפשר להנצל מטיל של טון? או עוד מחשבות מאותה משפחה, האדם צריך לאזור אומץ ולקבוע עובדה לאותם מחשבות: "לא יקרה לי כלום. כי אני בטוח בבורא עולם. הכל מידידו - אין עוד מלבדו!"

ונחתום, שבהקדמה לספר "אמונת ישראל" הובא: שהגר"ח מבריסק זצ"ל סיפר, שבמאמר התחזקות זה של נפש החיים - עבר את המלחמה בשלום. וכשנתפס בנו הגרי"ז לצבא יעץ לו לשנן מאמר זה, וניצל מהם.

מה עשה? ניגש לגבאי וביקש ממנו: "רצוני לעשות איתך עסק, אתה הרי מכריז מי הקונה: "חמש מאות דולר פעם ראשונה" אתה מוסיף ומעלה את הסכום לפי הקהל "שש מאות, שבע מאות וכו'".

ראה, לך לא יהיה אכפת, גם אם יגיד מישהו אלף תוסיף ותכריז אלף מאה, וכן הלאה, אלפיים, אלפים חמש מאות, שלושת אלפים, שלושת אלפים וחצי - עוד ועוד. וכמובן, שלא ידעו מי הוא המעלה את הסכום. אתה תעשה את מלאכתך נאמנה, ותעלה את הסכום על חשבונך - ככל שידרש".

שאל הגבאי: "אבל מה יהיה כאשר תסתיים המכירה, הרי תקנה את הנחת האבן, והנה יגלו מי התורם?!? לא... תכריז, כי הנדבן מכבד את ראש הישיבה (המהרש"א) בהנחת אבן הפינה וכך יגמר העניין כי טוב" וכך היה. הגבאי החל להכריז בקול גדול וככל שנקבו בסכומים - הוא העלה, עד שהציבור לא היה מסוגל, ואז קרא - "זכה לו, זכה לו". נו, מי הזוכה המאושר? שקט השתרר בקהל, ואז הכריז שנית: "הנדבן מכבד את הרב ראש הישיבה!" לאחר החגיגה קרא המהרש"א לגבאי וביקש לדעת את שמו של מי שכבדו וגם תרם סכום גדול כל כך לבניית הישיבה.

התנצל הגבאי כי נאסר עליו לפרסם, אמר לו המהרש"א: "טוב, אל תגלה לי את שמו, אבל תאמר לו כי אם הוא מסכים אשמח לפגוש אותו". עשה הגבאי כרצונו של המהרש"א. כאשר חלפו שעות אחדות, האיש דפק בדלת חדרו של המהרש"א הקדוש. כאשר ראה המהרש"א במי המדובר, שאל בתמיהה: "אתה הוא הנדבן, וכי עשירי גדול כל כך אתה, מהיכן כספך שמעולם לא ידענו עליו?"

"הרבי צודק" פתח האיש והשיב "איני עשיר, אבל היות ואין לי ילדים, לא זכיתי בזרע קודש רצוני לזכות בזכות התורה של תלמידי הישיבה וכמו שאמר הקב"ה "ונתתי לכם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו אשר לא יכרת". "כן? ככה?" קרא המהרש"א "אני מוסיף ומברך אותך - כעת חיה והנה בן לשרה, והוא עוד ילמד תורה - אצלנו בישיבה בבניין החדש". כמובן שנוולד לו בן זכר. חלפו השנים והילד היה לבחור צ'צ'ק צעיר, ביקש אביו להכניסו לישיבה. מנהלי הישיבה מיאנו מכל מיני סיבות. חיך האב בכאב ואמר להם "אני כבר אסדר את העניין...". הוא נכנס למהרש"א - והבחור התקבל ללא דין ודברים...

כעת ניתן להסביר את הכפילות בפסוק: "כל איש ואשה אשר נדב ליבם... מה השכר על כך? "הביאו בני ישראל נדבה להשם" - זכו להביא ילדים ואותם ילדים היו כנדבה ללגיון ה' יתברך כביכול. וכיון שזה היה בזכות הנדבה זה כחלק מהנדבה לה....

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם"

משה רבינו הקהיל את כל בני ישראל ואמר להם "אלה הדברים" - דברים אלה, כגון להקהילכם וללכדם תמיד בלב אחד ובעצה אחת, הם הם רצון ה' יתברך "אשר צוה ה' לעשות אותם" (ר' שמעון מאירוסלב)

"ששת ימים תעשה מלאכה"

הקדים להם וזהרת שבת לציווי מלאכת המשכן, לומר שאינו דוחה את השבת (רש"י)

משה רבינו רצה להראות לישראל עד כמה חביבים הם לפני ה'. שאילו לגבי עבודת המשכן שנעשית בשביל כבוד ה' יתברך, אסור בשבילה לחלל את השבת, אבל לגבי פיקוח נפש של ישראל, אפילו ספק פיקוח נפש דוחה את השבת. (חתם סופר)

"לא תבערו אש..."

פעם אחת באו והודיעו לר' יוסף חיים זוננפלד כי בבית אחד הבעירו אש ומבשלים בשבת. קם הרב ורץ בבהלה למקום הבערה.

נכנס אל הבית מבלי לשאול רשות והתחיל להוכיח את מחללי שבת על רשעם. עמדה בעלת הבית כנגדו ושאלה: וכי כך דרכו של יהודי תלמיד חכם להתפרץ ולהיכנס אל בית חברו פתאום? נענה הרב בתמיהה: כלום דרכו של אדם להתעכב על ענייני דרך ארץ ונימוס בו בשעה שרואה אש בוערת בבית חברו... (לקט שבת)

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל"

למה נאמרה פרשה זו בהקלה? לפי שראה משה שעתיד ביהמ"ק להיחרב בעוון שנאת חנם, עמד והקהילים בטרם מסר להם ענייני המשכן. לרמז: האחדות והליכוד של היהודים בצוותא, תנאי ראשון הוא למעשה המשכן.

"כל איש ואשה אשר נדב לכם אותם להביא לכל המלאכה אשר צוה ה' לעשות ביד משה הביאי בני ישראל נדבה לה"

נשאלת השאלה: הפסוק הזה כפול ומכופל - לכאורה יש בו מילים כפולות: "להביא לכל המלאכה... הביאו בני ישראל נדבה!". "הקהלת יצחק" מתרץ על פי מעשה שהיה: למהרש"א הייתה ישיבה ומחמת דוחק המקום בריבוי התלמידים, נאלצו לחשוב על בניית בניין חדש, וכאשר אין כסף מה עושים? "ממכה עצמה מתקן רטייה" - מהבנייה עצמה 'עושים כסף'. איך? עורכים הנחת אבן הפינה, ומוכרים את הנחת אבן הפינה... וכך עשו. הודיעו על מעמד הנחת אבן הפינה ועריכת מגבית. בעיד התגורר יהודי, שרצה לזכות בהנחת אבן הפינה, אבל רצה להישאר בסתר ובצניעות. הוא מיאן שידעו מי התורם.

הממהרים לבוא // תוספת שבת = תוספת ישועות

• סגולה לשמירת הרוחניות של הילדים

אצל כ"ק האדמו"ר מגור בעל הפני מנחם זצ"ל, בא יהודי ובכה על צרתו הגדולה שבנו סר מדרך היהדות, התורה והמצוות ר"ל. השיב לו האדמו"ר: "אבי ז"ל אמר סגולה לבנים יראי ה', שיעשו תוספת שבת. ואם כבר עושים תוספת שבת כדאי לומר באותו זמן תהילים".

ואכן בני המשפחה קבלו על עצמם להקדים בחצי שעה את כניסת השבת, ואמרו תהילים ובחסידי ה' תוך ששה שבועות שב במם לחיק היהדות!

לענין הגה"צ רבי עזריאל בן כוכבה זצ"ל